

[Bodil Koch.]

er de gifte kvinder. Når vi nu er ved at rydde op i loven, synes jeg, vi skulle ændre ordet „ægtemænd“ til: „gifte kvinder og mænd, der dog ikke indbyrdes må være ægtepar“.

Jeg skal slutte med at sige, at i vort parti er vi af den mening, at vi med dette lovforslag er nået et godt stykke videre ad den vej, som må være folkekirkens vej, den vej, hvis fundament er den demokratiske flertalsbeslutning, og hvis mål er at forene den størst mulige frihed med hensynet til livets praktiske forhold.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til velvillig overvejelse i det høje tings og til forhåbentlig snarlig gennemførelse.

Inger Gautier Schmit: Under det kirkelige udvalgs mangfoldige møder — der var ialt 250 — blev der af daværende undervisningsminister Borgbjerg fremsat udtalelser i retning af dette, at han syntes, man gik ganske overordentligt langsomt frem inden for den danske folkekirke. Med hele sit livlige temperament kunne ministeren slet ikke forstå, at man ikke forlængst havde bragt folkekirken og hvad dertil hører up to date, og han harmedes, kan jeg næsten sige, over, at der var saa mange træge medlemmer af dette udvalg, som ikke kunne følge ham på hans fantasifulde flugt med hensyn til den danske folkekirke. Når dette med trægheden tilsyneladende var rigtigt, tror jeg, det står i forbindelse med, at man har fulgt den gyldige og gode regel, kan jeg sige, at hvor det drejer sig om kirkelige forhold, forhaster man sig ikke. Der er jo noget ved alt, hvad der knytter sig til kristenlivet, som følger andre veje og andre baner end det almindelige menneskeliv; der er noget, der ligger fast, og — det vil jeg gerne understrege — der er noget, der er anderledes end ved det almindelige menneskeliv og de love, som knytter sig hertil. Når man skal lovgive om kirkelige forhold, kommer dette også til at gøre sig gældende, og det var altså det, der gav sig udslag i det kirkelige udvalg, som sad fra 1928 til 1939, idet man jo i en forbavsende grad havde vanskeligt ved at blive enig om et virkelig stort, reelt fremstød og en afgørende ændring i hele folkekirkens forhold. Der gjorde sig altså her en stærk konservatisme gældende, men en konservatisme, som jeg mener man må opfatte i god forstand, fordi den gennem disse mange repræsentanter, der sad i det kirkelige udvalg, gav udtryk for dette, at det danske folk som helhed værner om sin

folkekirke netop i det klædebon, i hvilken den har levet i de 100 år siden grundlovens givelse. Man kan jo godt sige, at der er gennemført meget vigtige lovforslag med hensyn til det kirkelige liv, men ved grundtanken i folkekirken som den evangelisk-lutherske folkekirke, der som sådan understøttes af staten, er der bogstavelig talt ikke rørt, og det synes jeg er heldigt; og dette, at den danske folkekirke i øjeblikket omfatter så godt som hele det danske folk, er et udtryk for, at den form, hvorunder folkekirken har levet og virket, har været heldig, har været gunstig, idet den som sagt har kunnet samle folket som helhed.

Når man ser på de af den højtærede kirkeminister foreslåede ændringer til menighedsrådsloven af 1922, kan man naturligvis sige, at det ikke er revolutionerende forslag, ministeren stiller, og i så henseende følger han i og for sig den tradition, der hidtil er blevet fulgt. På den anden side kan man ikke se bort fra, at ministeren på enkelte områder alligevel bryder med den historiske linie indenfor dansk kirkelovgivning, den, som satte sin største frugt i J. C. Christensens kirkelove af 1922, og som også har været den kirkelinie, partiet venstre hidtil har fulgt. Når ministeren således nu foreslår, at man skal indføre 21 års alderen som grænse både med hensyn til valgbarhed og valgret, vil jeg straks sige, at vi fra vor gruppe ikke kan slutte os til dette, som den tidligere taler kaldte det „dristige initiativ“, — om det just er rammende, skal jeg overhovedet ikke komme ind på. Vi kan i hvert tilfælde ikke sympatisere med dette initiativ, idet vi mener, at 21 års alderen som valgretsalder ikke bør indføres ved menighedsrådsvalgene, men at valgretsalderen til de forskellige offentlige forsamlinger må stå i et rimeligt forhold til hinanden, og det kommer den efter ministerens forslag ikke til at gøre, da vi jo i øjeblikket ved de politiske og kommunale valg har 25 års valgretsalder. Vi kan altså her ikke følge ministerens dristige initiativ.

Jeg går så til det næste hovedpunkt i ministerens forslag, der går ud på dette, at tilmeldingspligten skal bortfalde. Den foregående taler var inde på den betragtning, at man nu efter de 18 år, eller hvor længe det var, der var gået, siden bestemmelsen om tilmeldingspligt blev indført, måtte være moden til at kunne slippe den. Naturligvis blev dette spørgsmål drøftet indgående i det kirkelige udvalg, hvor der jo sad repræsentanter for alle forskellige kirkeleje og også for det politiske parti, det